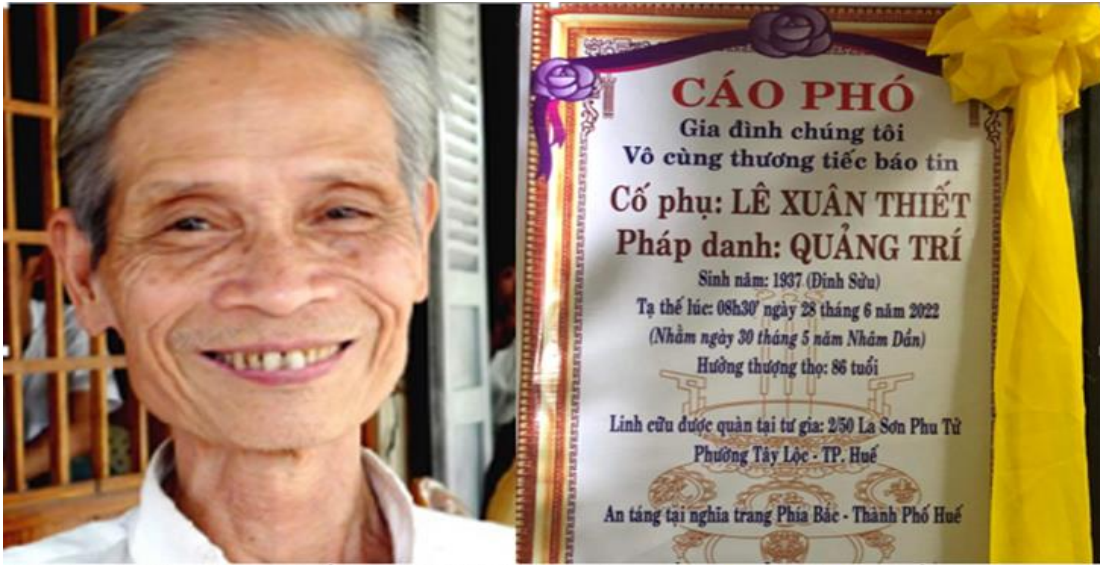

Lê Xuân Thiết

22/03/2024

Tưởng Năng Tiên

“Cuộc đời ông là một tấn ‘bi kịch’ lớn.” Nhà báo [Lê Thọ Bình](#) – TẾU BLOG

Dù đã từ trần từ lâu, Võ Văn Kiệt vẫn được người đời nhắc đến do một câu nói khá cận nhân tình: “Nhiều sự kiện khi nhắc lại, có hàng triệu người vui mà cũng có hàng triệu người buồn”. Tôi vốn tính hiếu chiến (và hiếu thắng) nên lại tâm đắc với ông T.T này bởi một câu nói khác: “Chúng tôi tự hào đã đánh thắng ba đế quốc to”. Dù chỉ ngắn gọn thế thôi nhưng cũng đủ cho người nghe hiểu rằng Việt Nam là một cường quốc, chứ “không phải dạng vừa” đâu đây!

Chủ tịch Hội Nhà Văn Việt Nam, nhà thơ Nguyễn Quang Thiều, cũng đã từng tuyên bố một câu để đời khiến cả nước nức lòng và hả dạ: “Việt Nam là một cường quốc về thơ”.

Thật là danh nhân với danh ngôn, toàn là những lời hay ý đẹp!

Đám dân đen thì khác, chỉ phát biểu linh tinh: cường quốc dân oan, cường quốc vé số...

Họ nói vậy mà hồng thấy kỳ. Đã vậy, lắm kẻ phản động lưu vong, nhất là đám truyền thông ngoài luồng (hoặc ngoài lồng) còn xúm xít bàn vào:

– Thu Phương (Thoibao.de): “Ngay trong vùng trũng của thế giới, trong khu vực Đông Nam Á này, không có quốc gia nào, người bán vé số đông như Việt Nam.”

Tùng Phong (Saigon Nhỏ): “Thật khó tin khi biết doanh thu của ‘công nghiệp vé số’ lớn hơn cả doanh thu từ xuất khẩu dầu mỏ và than đá cộng lại”.

– Uyên Nguyên (RFA): “Ngồi quán cà phê vỉa hè 58 – Trần Quốc Thảo, quận 1, trong vòng nửa giờ đồng hồ, đã đếm được 16 người bán vé số đến mời, già có, trẻ có, bệnh tật có, nhưng xót xa nhất vẫn là những em bé tuổi chưa đầy 15, học hành dở dang hoặc vừa đi học vừa bán vé số kiếm tiền phụ giúp cha mẹ”.

– Dân Trần (VNTB): “Hàng trăm ngàn người bán vé số dạo trở thành lực lượng lao động chủ chốt đóng góp vào nền kinh tế quốc gia. Mía mai thay, lực lượng chủ chốt này lại là những người nghèo, người già, người tàn tật, trẻ em thất học.”

“Hàng trăm ngàn người bán vé số dạo trở thành lực lượng lao động chủ chốt đóng góp vào nền kinh tế quốc gia. Mía mai thay, lực lượng chủ chốt này lại là những người nghèo, người già, người tàn tật, trẻ em thất học”. Dân Trần – **VNTB**

Có điều “mía mai” hơn nhiều nhưng không mấy người biết là VN còn có “triết gia bán vé số” nữa cơ. Ông Lê Xuân Thiết là một triết nhân thuộc cái diện lạ này, theo tường thuật của phóng viên báo Tiền Phong:

“Tôi tìm đến chợ Thông thuộc làng An Ninh Thượng, phường Hương Long, ngoại ô TP Huế, để tìm ông. Vừa đến gần chợ đã thấy một ông già gầy gò trên chiếc xe đạp cà tàng, tay cầm xấp vé số. Khuôn mặt hốc hác nhưng đôi mắt thì rất sáng và nụ cười đôn hậu. Tôi đoán ngay ông vé số là ‘triết gia khoán hộ’ Lê Xuân Thiết.”

Ủa? Triết gia mà sao lại ra nông nổi thế?

– Minh Nhân, tác giả bài phóng sự thượng dẫn, cho biết thêm:

Trước đó, ông từng du học học kinh tế học ở tận Kiev, Liên Xô cũ. Nhưng vì lý do sức khỏe, ông về học trong nước. Tốt nghiệp Đại học Kinh tế - Kế hoạch Hà Nội năm 1967 với tám bằng loại ưu, chàng trai 30 tuổi Lê Xuân Thiết nhận quyết định về công tác tại Ủy ban Kế hoạch tỉnh Vĩnh Phúc.

Lúc đó cả miền Bắc bị đói, và đói tương đói nhất lại chính là người sản xuất ra lúa gạo. Chỉ riêng tỉnh Vĩnh Phú (đầu năm 1968 Vĩnh Phúc sáp nhập với Phú Thọ thành Vĩnh Phú - NV) thì nông dân lại no đủ.

Đó là kết quả của chính sách “khoán hộ” do Bí thư Tỉnh ủy Kim Ngọc khởi xướng và triển khai khắp toàn tỉnh từ năm 1968. Nông dân được giao ruộng đất để tự cày cấy, sau khi đóng sản lượng (đã được khoán theo hộ) cho nhà nước thì được hưởng phần còn lại, nhờ vậy mà năng suất đạt rất cao, lúa gạo đầy nhà.

Nhưng đến cuối năm 1968, chính sách “khoán hộ” bị cấm và Bí thư tỉnh ủy Kim Ngọc bị kiểm điểm nặng nề. Thiết liền tìm đến huyện Lập Thạch, nơi vẫn còn “lén lút” thực hiện “khoán hộ” và nhận ra việc ông Kim Ngọc làm là quá đúng, đúng với khoa học và đúng cả đạo lý.

Nhưng do ông Kim Ngọc có thực tiễn mà chưa đúc kết thành lý luận, nên không bảo vệ được chính sách khoán hộ. Vậy là Thiết viết một bản luận chứng dài 72 trang, chứng minh chính sách khoán hộ là đúng, là hợp quy luật; tựu trung trong mấy ý sau: cần giao ruộng đất ổn định, lâu dài cho hộ nông dân; ai giỏi nghề gì thì làm nghề ấy; nông dân được quyền bán cái mình làm ra ở đâu đắt nhất và mua cái mình cần ở đâu rẻ nhất; xoá bỏ ngăn sông cấm chợ...

Chính sách khoán hộ đã bị kết án là sai lầm, ông Kim Ngọc bị kỷ luật, vì vậy bản luận chứng khoán hộ của Lê Xuân Thiết không chỉ bị Ủy ban Kế hoạch tỉnh Phú Thọ kết luận là: xét lại, chống Đảng, theo tư bản chủ nghĩa, mà còn bị kết thêm tội “ngoan cố”! Đảng ủy cơ quan liền đề nghị Thiết viết kiểm điểm và thừa nhận mình sai lầm. Thiết không chịu. Có người rỉ tai Thiết, nếu cậu cứ ngoan cố vậy thì sẽ chết.

Thiết lắc đầu: “Tôi là người làm khoa học, tôi không phải là kẻ cơ hội! Thấy đúng mà vẫn nhận sai thì có tội với dân với nước. Thấy Đảng sai mà vẫn im lặng phục tùng mới là chống Đảng!” Vậy là Thiết nhận án kỷ luật: khai trừ Đảng, chuyển sang làm nhân viên dọn vệ sinh cho cơ quan. Thiết vẫn nhẫn nhục với công việc của người lao công...

Ngột ngạt quá, Thiết liền cáo bệnh và xin nghỉ mất sức... Bán trứng lộn, lượm chai bao đồng nát, làm đủ thứ mà vẫn không đủ ăn. Năm 1988, đưa em rể làm đại lý vé số thấy ông anh cử nhân kinh tế học đã từng đi Liên Xô về mà đói rách tả tơi liền bảo về bán vé số.

Ông nói hoá ra cái nghề bán vé số này lại giúp ông tồn tại đến tận bây giờ và có lẽ ông sẽ còn nương nhờ nó cho đến ngày nhắm mắt... Tôi hỏi ông có

nguyện vọng được phục hồi như ông Kim Ngọc không, ông cười lắc đầu: “Muộn rồi, vả lại nhu cầu cho bản thân tôi đâu có nhiều”. Điều cuối cùng trong câu chuyện hết sức nhiệt huyết của “triết gia” bản vé số vẫn là một niềm khắc khoải: “Xã hội muốn phát triển thì phải có nền tảng kinh tế chính trị học. Các bạn trẻ cần phải đam mê và đi sâu nghiên cứu để xây dựng nền tảng đó. Đó chính là nền móng của nền kinh tế quốc gia, là động lực phát triển xã hội”.

Tôi xem xong cái “tấn bi kịch lớn” của vị triết nhân cùng thời với mình mà không khỏi ái ngại cho sự ngây thơ (“không nhỏ”) của ông: “Thấy Đảng sai mà vẫn im lặng phục tùng mới là chống Đảng!”

Má ơi! Đảng làm sao mà sai được. Chỉ có mỗi ông là bị trật đường rầy nhưng vẫn không chịu nhận thôi. Đường lối xuyên suốt của Đảng là bản cùng hóa nhân dân (bóp chặt cái bao tử cho dễ trị) mà ông lại góp ý “khoán hộ” tạo “lúa gạo đầy nhà” để chúng ăn no rồi làm loạn à?

Đã thế, cho mãi đến cuối đời, ông còn vẫn “nhiệt huyết” và “khắc khoải” về “nền tảng kinh tế chính trị học” (để “phát triển xã hội”) thì có chết không cơ chứ. “Phú chi, giáo chi” giúp cho dân giàu, dạy cho dân học là chính sách của bọn quan lại ở thời phong kiến chứ nào phải thời này.

May mắn là “tấn bi kịch lớn” của cá nhân Lê Văn Thiết đã hoàn toàn chấm dứt. Ông từ trần vào lúc 8:30 sáng, hôm 28 tháng 6 năm 2022, tại quê nhà. Đỡ khổ cho ông và cũng đỡ phiền cho Đảng.

Điều không may là “tấn bi kịch lớn” hơn của nhiều vị thức giả (trong cũng như ngoài nước) thì vẫn còn nguyên. Họ vẫn nhiệt tình và đều đặn kiến nghị hay góp ý để sửa đổi bộ máy hành chính, cải cách kinh tế, cải tổ giáo dục ... mà không biết rằng Đảng chả hề muốn cải sửa gì ráo trọi.

Chủ trương nhất quán là phải nắm chắc quyền lực bằng mọi giá, kể cả cái giá ngu dân và bản cùng hóa toàn dân (cho chúng không thể ngóc đầu lên được) thì Đảng mới an tâm. Giời ạ!

Tương Năng Tiến

Nguồn: <https://vietbao.com/a318557/s-t-t-d-tuong-nang-tien-le-xuan-thiet>

www.vietnamvanhien.org

